

mer til at faa den Foranstaltning indført, og selv om Staten ogsaa paa en saadan Foranstaltning i Løbet af 5 Aar anvendte ca. en halv Million Kroner, saa vilde det paa ingen Maade kunne kaldes en meget stor Bekostning, naar der er Tale om at faa indført et saa stort Gode. Nu kan det maatte siges, at Bestemmelsen kan være god nok, men fører man en saadan Bestemmelse ind paa Forslaget, saa faa vi ikke nogen Lov i Aar, og en saadan Grund har jeg ogsaa hørt. Dertil vil jeg sige, at det ved man aldeles ikke noget om. Stemmer de Herret for dette Forslag, og Lovforslaget bliver vedtaget saaledes her; saa gaar det jo videre, og saa kunne vi jo høre, hvad Tinget ovenover siger til det, nu vide vi ikke noget om, at vi ikke kunne faa Loven med denne Bestemmelse. Jeg vil meget anbefale ærede Medlemmer, hvis de ellers slutte sig til Tanken, at stemme for Forslaget; vi faa nok Loven alligevel. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg skal først udtale, at de to Endringsforslag, som ere stillede af Mindretallet, vil jeg ikke kunne gaa ind paa. Hvad først det under Nr. 1 stillede Forslag angaar, maa jeg minde om, at Forholdet efter den nu gældende Ret er dette, at man, da denne Epidemilov af 1888 blev given, fra alle Sider var enig om, at efter som Staten skulde bære en betydelig Del af disse Omkostninger, var det ogsaa i sin Orden, at Staten fik Vejlig- heden til at gøre sin Indflydelse gældende med Hensyn til, i hvilken Udstrækning man skulde benytte sig af Afgangene til at paabyde offentlig Behandling, og det gav man den Gang det Udtryk, at ethvert saadant Spørgsmaal skulde forelægges Justitsministeriet. Nu er det saa, at man har ment, at dette vilde foranledige noget Ophold, og som Følge deraf har man fra flere Sider ønsket, at det maatte kunne undgaaes saa vidt muligt. Dette har jeg imødeføjet, idet jeg har ment, at man, uden at opgive det naturlige Krav, Staten har til at være med til Afgørelsen, kunde gaa saa vidt, at man indskrænkede sig til at overlade til Amtmanden — i København Overpræsidenten — en Myndighed til at sætte en tagen Beslutning ud af Kraft, indtil Sa- gen kunde blive forelagt Justitsministeriet,

det vil med andre Ord sige, at disse Embeds- mænd skulle i saadanne særlige Tilfælde, hvor der kan opstaa Tvivl, kunne forlange Sagen forelagt for Justitsministeriet, medens det efter den nuværende Ordning er Reglen, at den altid skal forelægges før det. Denne Bestemmelse tilfredsstiller efter min Mening det Krav, Staten kan have, men det forekommer mig ogsaa at være en overmaade be- fædendende Fordring fra Statens Side; det er det mindste, Staten kan være berettiget til at for- lange for at faa sine Interesser varetaget ved denne Vejlig- heds. Hvis man kunde slaa sig til Ro med den Betragtning, at Amtsraadene jo ogsaa ere medinteresserede i Sagen, og at man deri havde tilstrækkelig Garanti mod Mis- brug af Lovens Bestemmelser, kunde det samme indvendes imod den bestaaende Lovgivning i det hele, men det Synspunkt, som den nu- værende Lovgivning hviler paa, og som jeg ikke kan give Slip paa; er, at Statens Myndighed til i saa Henseende at udøve sin Myndighed, ikke helt maa forsvinde, men at der maa blive en lille Hage tilbage, til hvilken man i fornødent Fald kan hæfte sig. For saa vidt angaar det, at Amtsraad, Jyske osv. skulde søle sig saa overordentlig kræn- kede ved, at deres Beslutning sættes ud af Kraft, eller hvad det er det samme, at Sagen kan opsættes, saa mener jeg rigtig nok, at det er en Betragtning, som der ikke kan tillægges nogen Vægt. Den kunde maatte tillægges nogen Vægt, naar Amtmanden havde den endelige Afgørelse, men det har han jo ikke. Det eneste han kan gøre, er at standse Sagen, til den har været forelagt Justits- ministeriet til Afgørelse, og det er der den faar sin Afgørelse. Jeg maa derfor meget bestemt fastholde, at Lovforslaget ikke paa dette Punkt forandres, og i den Henseende er jeg for saa vidt enig med Flertallet, som det jo heller ikke har været af den Mening, at der bør stilles noget Endringsforslag paa dette Punkt. — Hvad det andet Forslag angaar, som er stillet af Mindretallet under Nr. 3, kan jeg heller ikke paa nogen Maade gaa ind derpaa, og med Hensyn til hvad den ærede Taler sidst ytrede, tror jeg nok, jeg tør love, at dersom en saadan Bestemmelse skulde blive sat ind i Loven, kommer den ikke ind i Aar. Det er en Bestemmelse, jeg paa ingen Maade gaar ind paa, og i øvrigt er jeg ogsaa vis paa, at den heller ikke vil gaa igennem i det